

Pregó XX Festa de la Flama de la Llengua

Un altre món

Això era i no era.

Era aquest món i era un altre món.

Deien que tot havia començat amb la llengua, per unes paraules, però belles, però fortes, belles com una flor i fortes com un clau. El dia en què algú, per primera vegada, s'havia atrevit a trencar el silenci i dir: «Parlarem cada vegada que les paraules siguin més belles que el silenci». Deien que a partir d'aquell dia la gent sortia a caçar i collir paraules, com si una paraula fos un ocell o una fulla d'heura. Com si... les paraules tinguessin ales per ser lliures i fossin enfiladisses per defugir la viltat d'abaix. Deien que no era la sang ni era el vi que pujava a les galtes, deien que, en aquell temps, eren els mots que trepaven per la pell i l'encenien. Deien que, quan els nins als vespres tenien por, els grans els contaven una història i així feien la llum. Els mots eren el seu tresor i la seva foguera. Deien que, quan un ganivet sortia massa afuat cap a un estomac, era una paraula que el retenia un instant abans del contacte i el feia recular. Deien que en aquell altre món, que era i no era el nostre, les paraules ho eren tot. Cadascú era pare i mare de molts de mots, deien que cada paraula era com un fill, que s'engendrava a la panxa, als ulls i a les mans, i després s'escampava a fora, a veure món, per fer-se gran i triar el seu camí. Deien que les paraules creixien i es multiplicaven, regades pel temps que passava, i que eren lliures, sempre, de ser allò que desitjaven ser. La gent cuidava d'elles i cada dia recordava aquell principi: «Parlarem cada vegada que les paraules siguin més belles que el silenci».

Això era un altre món...

De nosaltres contaràn una altra història. Quan tot s'acabi, només romandran els contes, els que passen de boca en boca i que serveixen per despertar la ment i els records. Però pobre, qui el conte l'ha hagut de viure i patir sobre la seva pell! Però pobre, qui de la història mai no n'aprèn!

Perquè de nosaltres... de nosaltres diran que empràvem les llengües com a armes polítiques perquè

teníem tanta set de violència que qualsevol cosa ens servia per trepitjar-nos i fer-nos mal. Diran que havíem perdut el respecte pel silenci i que les orelles ens vessaven renou, una barreja cruel de cacofonia sense sentit. Diran que a la nit no podíem adormir-nos pel murmuri constant que ens envaïa endins i que ens guiava cap a un malson que, quan obríem els ulls, era el nostre mateix món. De nosaltres diran que empresonàvem qui ens duia la contrària, qui cantava les seves cançons, fent de l'art allò que hauria de ser: un mitjà d'expressió. Diran que ens volíem tots iguals i que per això les llengües ens feien nosa, perquè són heterogeneïtat, perquè són vives en la seva varietat, lliure expressió de cada poble i cada consciència. Diran que no sabíem anomenar les coses amb el seu nom, que hi havia paraules vetades, que ens havíem inventat una nova presó on tancar les idees i la pensa que pareix cada mot. Diran que robàvem aire i anys de manera impune i que la nova presó estava plena de llum captiva, diran que la teníem a pa i aigua i que la deixàvem morir cada dia un poc.

Aquest és i serà el conte del nostre món...

Però aquest nosaltres no som nosaltres, que si som aquí, som de l'altre món. Si som aquí és perquè les llengües les volem lliures i que voltin arreu, que s'agafin de la mà i facin rotllana! Si som aquí és perquè no exiliem les paraules ni les tanquem dins d'una presó, és perquè volem que vibrin, a dins i a fora, que sinó... perquè tendríem aquesta llengua que ens habita el cos i tant ens defineix?

Ja ho deia en Joan Alcover: «Els focs de Sant Joan la nit perfumen; / mes, de tots els amors, sols un n'alena. / Salten de món a món llengües de flama, / dient el pacte espiritual que ens lliga». Així que som aquí per celebrar la claror alliberada una vegada més, regenerada en el dia més llarg, en la nit més curta. Que perduri el foc, que espetarregui fort i que sigui literal la seva flama de llibertat! La flama que del Canigó ha arribat de nou fins al Castell d'Alaró.

Sí, si som aquí, és perquè som de l'altre món.

Que pateixin idò i es desesperin les bruixes -les de la censura, les de la violència gratuïta, les que engreixen la foscor-, són moltes i encara tenen massa poder, però aquí, per la nostra cultura lliure i unida, per la llibertat d'expressió sempre, per la vida i l'alè de cada mot, nosaltres donarem la cara perquè «Els focs de Sant Pere / se salten pel darrera, / però els de Sant Joan / se salten pel davant».

Molts d'anys!

Lucia Pietrelli